

РЕШЕНИЕ

№ 877

гр. София, 02/16/2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 02/01/2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5818** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от КСО, вр. чл. 145 – чл. 178 АПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район С., [улица], подадена чрез пълномощник адв. Л. А. П., съдебен адрес: [населено място], ж. к. Л., [жилищен адрес] партер, срещу Решение № 1040 – 21 – 530 от 20.05.2021 г. на директора на териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу задължителни предписания ЗП № ЗД – 1 – 21 – 00892103 / 10.03.2021 г. на орган по осигуряването в ТП на НОИ – С. град.

В съдебно заседание жалбоподателят [фирма] не изпраща представител, представлява се от адв. Л. П.. Иска отмяна на административния акт. Претендира присъждане на разноски в полза на неговия доверител. В писмените бележки, които са депозираны по делото, се излагат доводи за това, че решението е незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Излагат се аргументи за това, че А. М. е съставил счетоводен баланс на [фирма]. Приета е по делото годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО, в която е посочено, че съставител на ГФО е А. М.. Отношенията със съставителя на отчета са отбелязани като трудови. Представено е запорно съобщение за дължимите суми към А. М., присъдени по трудово правоотношение. В писмената защита се поставя въпросът, ако лицето М. не е престирило работна сила на какво основание СГС му е присъдил като дължими трудови възнаграждения. По отношение на лицата Т. К. и Р. К. се посочва, че са били

лишени от възможност да предоставят своите обяснения по казуса, като са нарушени чл. 35 и чл. 36 от АПК. По отношение на Б. М. в писмените бележки се сочи, че не става ясно по какъв начин осигурителният институт е достигнал до произволно избрана дата, на която лицето е спряло да упражнява приравнената към трудова дейност – по управление и контрол. Обжалваният административен акт е издаден извън законоустановения срок. Трудовите възнаграждения са изплащани от касата на дружеството в брой.

Ответникът по делото – Директор на Териториално поделение на Национален осигурителен институт (ТП на НОИ С. – град) не се явява в съдебно заседание, представлява се от юрисконсулт Д. В.. Иска от съда да отхвърли оспорването и да бъде потвърдено оспорваното решение на директора на ТП на НОИ С. град. Прави възражение за прекомерност на претендираните от процесуалния представител на жалбоподателя разноски. Алтернативно, с оглед изхода на спора, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В писмените бележки, които са депозираны по делото, се излагат подробни съображения. Сочи се, че основният въпрос по делото е правомерно ли са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, за да може да се приеме, че служители са били осигурени лица по смисъла на КСО. В писмените бележки се подчертава, че от съществено значение за преценка на спорното право е именно естеството на работата и нейния обем, тъй като същата би обосновала необходимостта от наемане на лица, които да осъществяват трудова дейност с цел извършване на договорените услуги, като по този начин дружеството реализира печалба. Наемането на лица без да съществуват доказателства за извършване на търговска дейност и участие в стопанския оборот по същество опровергава твърдението на същите лица, че са извършвали трудова дейност, за която са получили договорените трудови възнаграждения.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща прокурор за участие в производството по делото.

След запознаване с доказателствата по делото и със становището на страните, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № ЗР – 5 – 21 – 00651817 / 20.09.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С. – град е възложено да се извърши пълна ревизия по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма], за периода от 15.08.2011 г. до 31.08.2019 г. Заповедта за извършване на пълна ревизия по разходите на ДОО на дружеството и задължителни предписания № ЗД – 1 – 21 – 00651933 / 20.09.2019 г. за представяне на документи за извършване на ревизията са връчени на управителя на дружеството при явяването му в ТП на НОИ С. – град на 09.10.2019 г. В задължителните предписания подробно са описани необходимите за извършването на ревизията документи, които е следвало да бъдат представени в срок от 3 работни дни.

Постъпила е информация от ТД на НАП – С., офис И.. От представената информация и доказателства се установява, че за дружеството има данни за подавани годишни декларации (ГДД) по чл. 92 от ЗКПО с декларираны приходи и разходи за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2016 г.; няма данни за регистрираны ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2017 г. и 2018 г.; няма данни за регистрирано фискално устройство и регистриран оборот за периода от 15.08.2011 г. до 29.10.2019 г.; няма данни за подадени справки по чл. 73, ал. 1 ЗДДФЛ за периода 2017 г. – 2018 г.; има данни за подадени по електронен път декларации образец № 6 и образец № 1; няма данни за регистрираны търговски обекти и / или недвижими имоти; има данни за констатирани

данъчно-осигурителни задължения и образувано изпълнително дело от 2015 г.

При извършената проверка в информационната система на НОИ е установено, че по трудови правоотношения в [фирма] са назначени 14 лица за периода от м. 06.2013 г. до м. 06.2017 г., като за всички трудови договори са подадени уведомления по реда на чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда за прекратяване до м. 10.2018 г. включително. В тези уведомления лицата са вписани като: „чистач хигиенист“, „технически сътрудник“, „оператор контактен център“, „юрисконсулт“, адвокатски сътрудник“, „асистент офис“ и „счетоводител“.

За лицата са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в Регистър на осигурените лица за периода м. 06.2013 г. – м. 09.2018 г. включително. Осигурителният им доход за периода от м. 06.2013 г. до м. 31.12.2016 г. е в размер на 250.00 – 480.00 лева, а за периода от 01.2017 г. – 09.2018 г. в размер от 284.63 до 2600 лева. По партидата на [фирма] за периода от м. 05.2014 г. до м. 09.2018 г. няма данни за внесени осигурителни вноски по фондовете на ДОО.

По реда на Наредбата за парични обезщетения и помощи от ДОО са изплатени за периода 2017 – 2018 г. парични обезщетения по представени от [фирма] Приложения № 9 към болнични листове за временна неработоспособност, в общ размер на 5302, 38 лева по личните платежни сметки на лицата: Т. М. К., Р. К. К. и И. Л. А..

В хода на административното производство е изготвен Констативен протокол № КП – 5 – 21 – 00892098 / 10.03.2021 г., в който са отразени резултатите от извършената проверка. Издадени са задължителни предписания № ЗД – 1 – 21 – 00892103 / 10.03.2021 г., оспорени пред директора на ТП на НОИ С. – град по административен ред. С тези предписания е разпоредено осигурителят [фирма] да подаде декларация образец № 1 с код „заличаване“ на подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за четири лица за периода от 01.2017 г. до м. 09.2018 г., включително с код за вид осигурен „01“ и за 1 лице за периода от м. 01.2018 г. до м. 09.2018 г., включително с код за вид осигурен „10“.

Задължителните предписания са оспорени от [фирма] по административен ред пред директора на ТП на НОИ С. – град. С решение на директора на ТП на НОИ – С. град № 1040 – 21 – 530 / 20.05.2021 г. жалбата на [фирма] срещу задължителните предписания е отхвърлена. Най - общо мотивите се свеждат до това, че констативен протокол от 10.03.2021 г. е акт, който е част от производството по издаване на задължителните предписания и не е „негоден“ (както твърди жалбоподателят). От по-горестоящият административен орган е прието, че по изпълнително дело от 2015 г. са наложени обезпечителни мерки – заповед на банкови сметки, тоест дружеството [фирма] не може да оперира самостоятелно и активно с банковите си сметки, което е водещо при неговата дейност – събиране на парични вземания и на финансова операция. Не съществува идентичност между трудово и осигурително правоотношение. Наличието на сключен трудов договор и подаването на данни от осигурителя по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО не е достатъчно, за да е възникнало осигурително правоотношение и произлизащо от него право на обезщетение.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице, което има правен интерес да я оспорва. Подадена е в 14 – дневния преклузивен срок по АПК. Като такава следва да бъде разгледана по същество.

Оспорваното Решение № 1040 – 21 – 530 от 20.05.2021 г. на директора на териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град е издадено

от компетентен орган. То е издадена от директор на териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град. Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 3 КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ се подават жалбите срещу задължителните предписания на контролните органи по чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО.

Потвърдените с обжалваното решение задължителни предписания също са издадени от компетентен орган, а именно – старши инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С.-град. Съгласно чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО контролните органи на НОИ при изпълнение на служебните си задължения: дават задължителни предписания за спазване на разпоредбите по държавното обществено осигуряване и дейността, възложена на Националния осигурителен институт. По делото (л. 163) е приложена Заповед № 1015 – 21 – 228 / 23.06.2017 г., по силата на която на Е. Л. – директор на дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ - има правомощие да издава и подписва, включително да изменя, прекратява и отменя писмени заповеди и покани за доброволно изпълнение, както следва: за извършване на пълна / частична ревизия по разходите на ДОО; за извършване на частична ревизия; за извършване на проверка по разходите на ДОО; за удължаване на срока за извършване на ревизия и т. н. По делото е приложена заповед № ЗР – 5 – 21 – 00728396 / 27.02.2020 г., с която на основание чл. 107 от КСО е възложено да се извърши пълна ревизия по разходите на ДОО на [фирма] от контролен орган на ТП на НОИ – Р. К. – старши инспектор по осигуряването (л. 43 от делото).

При издаването на задължителните предписания са спазени административнопроизводствените правила. Обжалвани са по административен ред. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО компетентният орган да се произнесе по жалба срещу задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО по аргумент на чл. 117, ал. 1, т. 3 КСО е ръководителят на ТП на НОИ - в случая директорът на ТП на НОИ С.-град. Задължителните предписания са потвърдени с оспореното решение. В последното са изложени фактически и правни изводи, формулиран е ясен диспозитив, който съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване, датирано и подписано е.

Правомощията на контролните органи по чл. 107 от КСО са регламентирани в чл. 108, ал. 1 от КСО и в чл. 4, ал. 1 от Инструкция № 1 от 03.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност на контролните органи на Националния осигурителен институт /Инструкция № 1/.

Съгласно чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО контролните органи на Националния осигурителен институт при изпълнение на служебните си задължения: 3. дават задължителни предписания за спазване на разпоредбите по държавното обществено осигуряване и дейността, възложена на Националния осигурителен институт.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 2, т. 3 от Инструкция № 1 при извършване на ревизии и проверки контролните органи имат право: да изискват необходимите документи, данни, сведения, справки, декларации, обяснения и други носители на информация, свързани със спазване на осигурителното законодателство, сключените договори с изпълнителите на дейността по профилактика и рехабилитация и нормативните актове във връзка с медицинската експертиза на временната неработоспособност; да изискват от физическите лица, включително едноличните търговци, и юридическите лица и техните поделения да декларират платежните си сметки в страната и в чужбина, както и да предоставят документи, свързани с упражняваната трудова и стопанска дейност.

В глава III „Контролно-ревизионна дейност по спазване на нормативните актове по държавното обществено осигуряване“, Раздел I „Ревизии“, чл. 6 от Инструкция № 1 е дефинирано, че ревизията е съвкупност от действия на контролните органи, насочени към установяване на вземанията на държавното обществено осигуряване за неправилно извършени осигурителни разходи.

Според Раздел II „Проверки“, чл. 27, т.1 от Инструкция № 1 Проверката е действие или съвкупност от действия, предприети от контролните органи по чл. 3, за събиране, установяване и изясняване на факти и обстоятелства, свързани със спазването на: нормативните актове по държавното обществено осигуряване, а за паричните помощи за профилактика и рехабилитация – и на договорите, сключени за съответната година. В разпоредбата на чл. 28, ал. 1 от Инструкция № 1 са посочени хипотезите, при които се извършва проверка по разходите на ДОО, като в ал. 2 е регламентирано, че извън случаите по ал. 1 проверка може да бъде извършена по преценка на ръководителя на съответното ТП на НОИ и по данни от информационната система на НОИ, въз основа на които могат да се установят нарушения на нормативните актове по чл. 27. По смисъла на чл. 29, ал. 1 и ал. 2 от същата инструкция, проверката се извършва на основание писмена заповед по образец, утвърден от управителя на НОИ, която се издава от ръководителя на съответното ТП на НОИ или от упълномощено от него лице, което в случая е спазено.

В Глава пета от Инструкция № 1 се съдържа регламентацията по издаване на Задължителни предписания, като според чл. 37, ал. 1 при нарушаване на разпоредбите на нормативните актове по ДОО, включително и на сключените за съответната година договори за провеждане на дейността по профилактика и рехабилитация, Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя и Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя във връзка с възложените на НОИ дейности контролните органи по чл. 3, т. 1 и 3 дават задължителни предписания на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от Кодекса за социално осигуряване.

В конкретния случай са издадени задължителни предписания № ЗД – 1 – 21 – 00892103 / 10.03.2021 г. С тези предписания е разпоредено на осигурителя [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заличи основни данни съгласно разпоредбите на чл. 5, ал. 4 КСО и Наредба Н – 13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, за следните лица: 1. Б. С. М., за периода от м. 01.2018 г. до м. 09.2018 г., включително с код за вид осигурен „10“; 2. Т. М. К., за периода от м. 01.2017 г. до м. 09.2018 г., включително с код за вид осигурен „01“; 3. Р. К. К., за периода от 14.06.2017 г. до 16.08.2017 г. включително с код за вид осигурен „01“; 4. И. Л. А. за периода от 02.06.2017 г. до 11.05.2018 г., включително с код за вид осигурен „01“; 5. А. Т. М., за периода от м. 01.2017 г. до м. 08.2017 г., включително с код за вид осигурен „01“. По отношение на мотивите да се издаде този акт е извършено препращане към констативен протокол № КП – 5 – 21 – 00892098 / 10.03.2021 г.

Наличието само на валидно трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с последващо право на обезщетение. Не е налице идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова

дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ (чл. 10, ал. 1 КСО). Осигурено е лицето, което реално осъществява трудова дейност въз основа на трудово правоотношение. Това разбиране намира отражение и в мотивите на Тълкувателно решение № 2 / 02.02.2022 г., постановено по тълкувателно дело № 8 / 2020 г. на ОССК на ВАС. В него е посочено, че упражняването на трудова дейност е основание за възникване на осигуряване. Тази дейност „по смисъла, вложен в КСО за целите на осигуряването, представлява фактическо престирание на работна сила при определен работодател, независимо дали е сключен или не трудов договор, т. е. изискването е действително да се полага труд“ (вж. Тълкувателно решение № 2 / 02.02.2022 г., постановено по тълкувателно дело № 8 / 2020 г. на ОССК на ВАС).

Съдът намира, че мотивирано административният орган е приел, че за 2017 г. единственото лице, което е подлежало на осигуряване по реда на КСО чрез [фирма] е Б. С. М. (едноличен собственик и управител на дружеството). В хода на административното производство са предоставени извлечение от постъпила сума в размер на 1073, 88 лева за месец 08.2017 г. Обосновани са изводите на административния орган, че посочените в задължителните предписания лица, за периода от м. 01.2017 г. до м. 09.2018 г., нямат качеството на осигурени лица по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО. Установява се, че лицата: Т. М. К. (за периода от м. 01.2017 г. до м. 09.2018 г. включително с код за вид осигурен „01“); Р. К. К. (за периода от 14.06.2017 г. до 16.08.2017 г. включително с код за вид осигурен „01“); И. Л. А. (за периода от 02.06.2017 г. до 11.05.2018 г., включително с код за вид осигурен „01“); А. Т. М. (за периода от м. 01.2017 г. до м. 08.2017 г., включително с код за вид осигурен „01“) не са извършвали трудова дейност, която да подлежи на осигуряване по реда на чл. 4, ал. 1, т. 1 КСО. Това обстоятелство се установява и по отношение на Б. С. М. – за периода от м. 01.2018 г. до м. 09.2018 г. включително с код за вид осигурен „10“.

В жалбата са изложени доводи, че Констативен протокол № КП – 5 – 21 – 00892098/ 10.03.2021 г. е негоден административен акт (л. 37 – 40 от делото). Въз основа на този акт са издадени оспорените предписания. Констативният протокол се явява акт от вида на посочените в чл. 21, ал. 5 АПК, т. е. волеизявление, което е част от производството по издаване на индивидуален административен акт. Липсват основания да се приеме, че той е негоден. Отделно от това той е фактическо основание да се издадат задължителните предписания. В задължителните предписания е посочено, че мотив за издаването им е „извършена проверка по разходите на ДОО, приключила с констативен протокол № КП – 5 – 21 – 00892098/ 10.03.2021 г.“ Следователно той не е обвързващ за съда, а административният орган следва да установи пред съда съществуването на посочените в него факти. (чл. 170, ал. 1 АПК).

По делото е приобщено писмо от ТД на НАП, офис „И.“. Видно от него по отношение на [фирма] има данни за наличие на публични задължения на дружеството съгласно справка към 23.09.2021 г. Изпълнителното дело № 22150034408 / 2015 г. е прекратено с Разпореждане с изх. № С210022 – 035 – 00010474 / 05.02.2021 г. на основание чл. 225, ал. 1, т. 4 ДОПК – публичният изпълнител е преценил, че вземането е

несъбираемо, след като всички изпълнителни способности са изчерпани. В писмото е посочено, че има наложени две обезпечителни мерки върху банковите сметки на дружеството. Към 23.09.2021 г. няма издадено постановление за отмяна на наложените мерки. Подкрепя се посоченото в обжалваното решение, че по повод на наложените запори върху банкови сметки на жалбоподателя, дружеството не може да оперира самостоятелно и активно с тях.

Към материалите по делото е представена годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО за 2016 г. (л. 212 – 217 от делото). На с. 2 от декларацията е посочено, че годишният финансов отчет е съставен от А. Т. М.. В декларацията е посочено, че видът на неговото правоотношение е трудово. Това само по себе си не води до извод, че е съществувало осигурително правоотношение с М.. Както се посочи не е налице идентичност между трудово и осигурително правоотношение. Основателно е посоченото в писмените бележки от страна на представител на директора на ТП на НОИ С. – град, че изготвянето и подписването на ГФО за 2016 г. от страна на А. М. не доказва наличието на извършвана трудова дейност.

По делото са приложени два броя решения на директора на ТП на НОИ С. – град – Решение на директора на ТП на НОИ – С. – град 1040-21-635 / 02.12.2019 г. (л. 205 – 207 от делото) и Решение на директора на ТП на НОИ – С. – град 1040-21-637 / 02.12.2019 г. (л. 208 – 210 от делото). И с двете решения се отменят задължителни предписания, издадени от старши инспектор по осигуряването в ТП на НОИ – С. град - Р. К.. Първото от задължителните предписания е по повод на явяване на Т. К. в ТП на НОИ С. – град за изясняване на факти и обстоятелства по отношение на трудовата му заетост в [фирма] и за предоставяне на документи, ако разполага с такива. При административното оспорване е установено, че Т. К. е с адрес в [населено място] и не е взето предвид строгото териториално райониране на системата на МВР. Със същия мотив са отменени и предписанията, по повод на явяването на Р. К. за изясняване на факти и обстоятелства по отношение на трудовата ѝ заетост в [фирма], и за представяне на документи, ако разполага с такива. Р. К. също е била с адрес в област П., [община]. Съвкупният анализ на тези две решения не води до извод, че те имат пряко отношение към оспорените с настоящата жалба актове. На практика и двете представени решения отменят задължителни предписания по повод на финансова ревизия на [фирма] на основание на процедурно нарушение. Обясненията от трети лица по чл. 44 АПК се дават писмено. Те могат да бъдат призовани от териториални структури в съответната област (в случая П.). Очевидно тези процесуални правила са били нарушени от старши инспектор по осигуряването. Това обаче не е повод за установяване на незаконосъобразност на оспореното с настоящата жалба решение и на потвърдените с него задължителни предписания.

В тази връзка не се споделят аргументите, че са налице нарушения на чл. 35 и чл. 36 от АПК по отношение на Р. К. и Т. К.. Документите във връзка с извършване на дейност от осигурителя, както и във връзка с възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, следва да са съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска / стопанска дейност и осъществяването на обществено осигуряване на назначените по трудов договор лица. При извършване на проверка по разходите на ДОО на

осигурителя, страна в производството е само той. Само той може да бъде адресат на административния акт, издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО. Служителят не е страна в производството по чл. 108, ал. 1, т. 1 от КСО и за контролния орган не е било налице задължение да го уведоми, респ. да участва в това производство. Не е налице твърдяното от жалбоподателя нарушение, че работниците и служителите са били лишени от правото да участват в административното производство.

По делото е приложено запорно съобщение до [фирма]. Със запорното съобщение е наложен запор върху банкова сметка на [фирма]. От съобщението е видно, че от Софийски районен съд е издаден изпълнителен лист в полза на А. Т. М. срещу длъжник [фирма]. Сумите, за които се налага запор, са произтичащи от трудово правоотношение. Това само по себе си отново следва да се приеме като индикация за наличие на трудово правоотношение между А. Т. М. и [фирма]. Но не е доказателство за наличие на осигурително правоотношение между двете страни.

Следва да се посочи, че органите на НОИ нямат правомощия да се произнасят по валидността, законосъобразността и изпълнението на трудовите договори. В тази връзка е неотносим аргументът, че административният орган е избрал друг период на изпълнение на трудовите договори. Доводите на административния орган са изцяло в насока, че за посочения период от страна на [фирма] не е извършвана икономическа дейност.

По делото е представен счетоводен баланс на [фирма] към 31.12.2016 г. (л. 211 и л. 30 от делото). Отчетът е съставен на 24.03.2017 г. Във връзка с изложеното от жалбоподателя, че сумите, налични в касите на дружеството са в размер на 132 000 лева и от тях на ръка са изплащани възнаграждения, следва да се посочи, че балансът се изготвя от служител на дружеството и се подписва от управителя. Сам по себе си той на доказва, че са изплащани пари на ръка в полза на служителите на [фирма]. В този смисъл основателни са аргументите на процесуалния представител на ответника, че не са представени: разходни документи, документи за отчитане на отработените дни, графици, присъствени форми, касова книги и т. н. Възможно е да се допусне дори, че и в хипотезата, при която дружеството не разполага с парични средства, заплати са изплащани и с лични средства на управителя. По делото обаче липсват писмени доказателства в тази насока.

Във връзка с аргументите, че оспореният административен акт е издаден извън установения от закона срок следва да се посочи, че сроковете в административното производство по издаване на административни актове са инструктивни. По делото е наличен доклад от старши инспектор по осигуряването до директор на дирекция „К.“ ТП на НОИ – С. град (л. 70 – 71 от делото). От него се установява, че от контролните органи е посетен адресът на дружеството – [населено място], [улица], но не е установен контакт с управителя Б. М.. Издадена е заповед № ЗР – 5 – 21 – 00728396 / 27.02.2020 г., която е връчена на управителя Б. М. едва на 09.02.2021 г. От този момент е започнал да тече срок от 20 работни дни за извършване на ревизия. Поради непредставяне на изисканите документи заповедта за извършване на пълна финансова ревизия по разходите на ДОО е изменена със заповед № СЗ – 5 – 21 – 00880445 / 15.02.2021 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в извършване на проверка по разходите на ДОО.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваното решение е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт. Предвид липсата на изрична уредба в АПК и с оглед нормата на чл. 144 от АПК такава се дължи на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8, вр. с ал. 3 от ГПК. То следва да бъде определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за правната помощ. В случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 100. 00 (сто) лева. На основание § 1, т. 6 ДР на АПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, АССГ, Трето отделение, 45 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 1040 – 21 – 530 от 20.05.2021 г. на директора на териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу задължителни предписания ЗП № ЗД – 1 – 21 – 00892103 / 10.03.2021 г. на орган по осигуряването в ТП на НОИ – С. град.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на ТП на НОИ С. – град възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100, 00 лева.

Решението може да се обжалва от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: